

Στο δρόμο με τις λεύκες. Ή αλλιώς μια μέρα με τον Λοβέρδο

Γράμμα από την Κρήτη

Πέμπτη 26 Μαΐου 2011

Φάγαμε δακρυγόνα για πάρτη σου σήμερα.

Δεν με πείραξε αυτό. Με πείραξε, όμως, πού έμαθα, πως χειρίζεται τα θέματα υγείας και τις ζωές μας ένας ψοφοδεής. Πληρώσαμε για την επίσκεψη σου, 18 ειδικά εκπαιδευμένους φρουρούς, 2 διμοιρίες ΜΑΤ, άπειρους αστυνομικούς και οχήματα και μάλιστα σε πολυτελές ξενοδοχείο-spa. Μάγκα μου, τι τρέχει;

Οι περικοπές είναι μόνο για μας; Αν ήταν μόνο θέμα ασφάλειας, ας πήγαινες στο Κούλε. Πού είναι και φρούριο.

Σε περιμέναμε και ξέρουμε ότι κι εσύ μας περίμενες. Εξεπλάγην βέβαια και κουνήθηκες ανήσυχα, όταν περνώντας η «πομπή σου», μας είδες στην μέση του δρόμου να σου δείχνουμε την γνώμη μας τυπωμένη.

«Μη πατάτε ...τα ανθρώπινα δικαιώματα».

Πετυχημένα, σου φώναξαν από την ντουντούκα, ότι πάντα έχεις λεφτά για δακρυγόνα. Για φάρμακα και υγειονομικό υλικό μόνο δεν έχεις.

Η Ιεράπετρα επίσης σε περίμενε. Να σου πει, ότι ο μόνος τρόπος σήμερα να βγάλει το ψωμί της, είναι τα θερμοκήπια. Και τα θερμοκήπια σ' αρρωσταίνουν.

Και η μονάδα υγείας, η λειψή που διαθέτουν, είναι απολύτως απαραίτητη και οφείλει να αναβαθμιστεί και να εξειδικευτεί, ίσως, στα επαγγελματικά νοσήματα. Εσύ, όμως, έχεις διαλέξει συνομηλητή τον καθηγητή. Τι σύμπλεγμα κουβαλάς με τους καθηγητές;

Σε τρεις μήνες, είναι δυνατόν, ένας επιστήμονας πού σέβεται τον εαυτό του, να ολοκληρώσει πρόταση για το σύστημα υγείας μιας χώρας, πού επιπλέον βρίσκεται στριμωγμένη από το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα και οι δείκτες ανεργίας καλπάζουν;

Το δημόσιο σύστημα υγείας πάσχει. Πρώτοι εμείς το φωνάξαμε. Χρειάζεται σωστή θεραπεία, όχι όμως, ακρωτηριασμό. Οι πολιτικές επιλογές των προηγούμενων 20 ετών το εγκατέλειψαν σκόπιμα, για να στραφεί χρήμα από την υγεία, ιδιωτικά. Να δημιουργηθεί αγορά. Να απαξιωθεί και σήμερα να το διαλύσετε, αντί να το αναβαθμίσετε. Το δημόσιο σύστημα υγείας καταργείται όχι γιατί υπάρχει πρόθεση καταπάτησης δικαιωμάτων του ανθρώπου.

Αλλά, για να ανοίξει η αγορά της υγείας περισσότερο. Κι αυτό είναι πολύ χειρότερο.

Τον ήλιο, πότε θ' αρχίσουμε να τον πληρώνουμε; Πότε πουλάτε;

Λέω τον ήλιο, γιατί το τρένο το έχετε πουλήσει ήδη κομμάτι-κομμάτι, μαζί και την αξιοπρέπεια μας. Αυτό που δεν υπολογίσατε, είναι η ανάγκη πού άρχισε να εκφράζεται (κι αυτό δεν πωλείται), για να σχεδιάσουμε και να χτίσουμε την ζωή και την κοινωνία από την αρχή.